

SANNEKES MOEDER
WERD VERMOORD
DOOR HAAR VADER

'In één keer
was ik kind van
het slachtoffer
én de dader'

In de zomer van 2006 raakt Marga, de moeder van Sanneke (37), vermist. Twee maanden lang zit Sanneke in grote onzekerheid en dan wordt haar moeder gevonden... in de kofferbak van haar vader. Hij heeft Marga om het leven gebracht. **'Ik kon eerst niet geloven dat het opzet was.'**

Soms, als ze mensen wat beter kent en het begint op te vallen dat haar ouders nooit op verjaardagen zijn, vertelt Sanneke het. Dat haar vader en moeder niet meer leven. En daarna, als ze zich vertrouwd genoeg voelt om het te zeggen: "Mijn vader heeft mijn moeder vermoord."

Sanneke: "Die zin slaat in als een bom. Mensen zijn dan vaak in shock en moeten er even van bijkomen. Natuurlijk besef ik dat het een bizar verhaal is en hoop ik dat niemand het ooit hoeft mee te maken, maar medelijden met mij is niet nodig. Ik ben krachtig genoeg."

Zeventien jaar geleden staat haar leven volledig op z'n kop. Nog maar 21 jaar is ze als ze plotseling verliest waar ze tot dan toe rotsvast op vertrouwde: haar vader en moeder, 'ons mam en ons pap'. "Met mijn beide ouders had ik een supergoede band. Sinds ik op kamers woonde, was die alleen maar sterker geworden. Ik praatte veel één op één met hen. Mijn moeder was als een vriendin voor me, mijn grote steun en toeverlaat. We deelden van alles en hadden geen geheimen voor elkaar. Met mijn vader had ik op een andere manier een band. Ik hield van zijn Rotterdamse humor, zijn gezelligheid."

Spanningen thuis

Sanneke woont op dat moment met haar vriend op een studentenkamer in Eindhoven en is druk met haar studie Commerciële economie. "Ik merkte wel dat er thuis spanningen waren. Mijn moeder leek een soort tweede leven te zijn begonnen. Ze was energiek en levenslustig, ging steeds meer optreden met de band waarin ze zong en kwam vaak pas vroeg in de ochtend thuis. Om alles om een rijtje te zetten, besloot ze een pelgrimstocht naar Santiago de Compostella te maken. Toen ze daarvan terugkeerde, was ze eruit: ze wilde scheiden. Mijn vader had het daar heel moeilijk mee, hij wilde helemaal niet zonder haar. Zelf was ik er aanvankelijk ook boos en verdrietig om, al bleef het contact met mijn moeder goed."

In de nacht van 30 juni op 1 juli komt Marga, op dat moment 46 jaar, niet thuis. "We dachten dat ze misschien bij een vriendin was blijven slapen. Toen ik haar probeerde te bellen, nam ze niet op. Ze reageerde ook niet op sms'jes. Dat was heel vreemd, want dat deed ze altijd. Mijn vader wilde haar niet als vermist opgeven. Hij deed alsof ze elk moment weer kon thuiskomen. Een week later deed hij alsnog aangifte bij de politie."

Marga blijft twee maanden lang vermist. "Dat was verschrikkelijk. Om niet gek te worden, ben ik met een therapeut gaan praten. Toen al vermoedden mensen om mij heen dat mijn vader misschien iets op zijn geweten had. Het was toch vreemd dat mijn moeder vermist raakte nadat ze had gezegd te willen scheiden? Ik schrok daarvan. Nooit had ik aan die mogelijkheid gedacht en daar wilde ik op dat moment ook helemaal niet aan denken."

Hoe kon dit?

Sanneke is zo uit haar doen van de situatie dat ze besluit een paar dagen met haar vriend naar Barcelona te gaan. "Even eruit en iets anders aan mijn hoofd. Dat was

'Mijn vader wilde haar niet als vermist opgeven. Hij deed alsof ze elk moment weer kon thuiskomen'

prettig, maar ook dubbel: het leven ging door, maar ook weer niet, want mijn moeder was nog weg. Ik had me voorgenomen mijn mobiel uit te zetten voor mijn rust. 's Avonds kon ik het niet laten en zette hem toch aan. De berichtjes stroomden binnen. Een rechercheur had mijn voicemail ingesproken: het was belangrijk. Midden in de nacht belde ik hem terug. Toen hoorde ik dat mijn moeder dood was gevonden in de kofferbak van mijn vader. De grond zakte onder me vandaan en toch reageerde ik gek genoeg nog kalm met een beleefd 'dank je wel voor het nieuws'. Daarna was ik volledig van de kaart en krijste dat ze dood was. Halsoverkop zijn we teruggevlogen naar Nederland. Ik begreep het niet. Hoe kon dit? Had mijn vader écht mijn moeder vermoord? Ik probeerde positief te blijven. Ze zouden er vast naast zitten, het moest anders zijn gegaan."

Maar de feiten vertellen iets anders. Hans Langendoen is op 1 september 2006 langs de Duitse snelweg aangehouden met het dode lichaam van zijn vrouw in zijn kofferbak. Hij zegt dat er een ongeluk is gebeurd. De rechercheurs die hem volgen, hebben echter gezien hoe hij pakketjes uit de bossen van de Belgische Ardennen haalde en in zijn auto legde. Later blijken dit de lichaamsdelen van zijn vrouw te zijn. Hans Langendoen is vanaf dat moment moordverdachte. Hij heeft zijn vrouw, zo zal later uit sectie blijken, op 30 juni in de logeerkamer van hun huis in Uden van dichtbij met een luchtbuik in het hoofd geschoten en toegetakeld met een zwaar voorwerp. Vervolgens verstopte hij het lichaam in de Ardennen, om het later weer op te halen.

"In één keer was ik kind van het slachtoffer en de dader. Die eerste tijd kon ik niet geloven dat het met opzet was. Het ging er bij mij niet in dat mijn vader ermee te maken had. Ik had zoveel vragen en wilde antwoorden van hem. Pas toen hij werd overgeplaatst van de gevangenis in Duitsland naar Nederland, zag ik hem weer. In de tussentijd sprak ik hem een paar keer telefonisch. Hij zei toen alleen dat het een groot misverstand was, een ongeluk. Het was voor mij heel belangrijk om antwoorden te krijgen op mijn vragen, maar die kwamen niet. Gesprekken met mijn vader waren ook nodig om praktische zaken te kunnen regelen. Er kwam ontzettend veel op mijn broer en mij af: de verkoop van het huis, het bedrijf van mijn ouders, een torenhoge uitvaartrekening. We waren nog jong en stonden er ineens vrijwel alleen voor."

Hans Langendoen wordt 19 oktober 2007 door de rechtbank in Den Bosch veroordeeld tot achttien jaar celstraf voor de moord op zijn echtgenote Marga. Bij het hoger beroep dat hij in 2010 aanspant, wordt de gevangenisstraf verhoogd tot twintig jaar. Antwoord op haar vragen krijgt Sanneke nooit. "Mijn vader is altijd blijven beweren dat het een ongeluk was. Hij is lang blijven vechten vanuit het idee dat hij een oneerlijk proces heeft gehad. Dat ging tot aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aan toe. Voor ons was dat moeilijk, er kwam maar geen einde aan. Ik had, zeker na de rechtszitting, allang door dat zijn verhaal bullshit was. Dat heb ik hem ook verteld. Ik kan alleen maar concluderen dat hij erg met zichzelf in de knoop zat en heel ver heen was. Mijn gevoelens waren complex. Ik hield van mijn vader en kon toch niet ineens een knop omzetten en niet meer van hem houden? De directrice van de gevangenis zei: 'Je bent niet je daad.' Hoe gruwelijk die daad ook was, hij was meer dan dat. Hij was ook mijn papa. Ik wist wel dat hij nooit meer de rol van vader zou kunnen krijgen. Door wat hij had gedaan, zou hij geen deel meer kunnen uitmaken van mijn familie. Maar de vaderlijke liefde, de onvoorwaardelijke liefde, bleef. Ik miste mijn ouders verschrikkelijk, maar hij was er nog, ik had nog een ouder om tegen te zeggen dat ik geslaagd was, dat ik een huis had gekocht of een nieuwe vriend had."

Geen slachtoffer

Sanneke houdt gedurende de gevangenisstraf contact met haar vader, al vallen de bezoeken haar steeds zwaarder. "Dat kwam vooral door de omgeving, door hoe slecht hij eruit zag. Dat raakte me. Ik kon dat op een gegeven moment niet

meer aan en ben hem alleen nog gaan bellen en brieven schrijven. Soms zag ik hem als hij verlof had."

In 2015 sterft haar vader aan een hartaanval in de gevangenis in Vught. "In het medisch dossier las ik dat hij ook kampte met depressies. Ik kreeg het gevoel dat hij nu rust had. Zelf voelde ik naast verdriet ook rust en opluchting. Ik hoefde me niet meer druk hoefde te maken over de toekomst. De gedachte dat hij vrij zou komen, beangstigde me soms. Hoe moest het dan? Die last viel van me af." Nooit heeft Sanneke medelijden gewild. "Het woord 'slachtoffer' past niet bij mij. Dat ontnemt me mijn kracht. Ik ben geen slachtoffer, ik ben Sanneke. Daarmee zeg ik niet dat het niet erg is wat ik heb meegemaakt. Soms overvalt het verdriet me. Omdat mijn moeder mijn kinderen nooit heeft gekend. Op haar verjaardag, als ik iemand met haar moeder zie lopen of als ik een bepaald nummer hoor. Dan is er ineens het enorme gemis en huil ik. Aan de andere kant voel ik de energie van mijn moeder in mij. Ik denk dat ze heel trots op me zou zijn geweest. Vroeger zeiden mensen vaak dat ik zo op mijn vader leek. Dat werd ineens lastig, want hoe moest ik dat uitleggen? Zou ik ook zoiets kunnen doen als hij? Ik kan alleen zeggen dat ik net als hij doelgericht en nuchter ben. Deze eigenschappen maken dat ik veerkrachtig ben en dit heb kunnen doorstaan."

'Ik kon toch niet ineens een knop omzetten en niet meer van hem houden?'

Bizar

Drie jaar geleden besluit Sanneke haar verhaal vast te leggen in een boek. "Ik schreef altijd al veel, net als mijn moeder vroeger deed. Altijd heb ik beseft dat het een te belangrijk hoofdstuk in mijn leven was om zomaar te vergeten. Dat wil ik ook niet. Toen ik alles opschreef, realiseerde ik me dat het wel heel veel was. Mijn boek heeft niet voor niets *Dit gebeurt alleen in films*. Het is bizar wat ik allemaal heb meegemaakt. Dat maakte me emotioneel; ik had te doen met het meisje van 21 dat ik toen was. Mijn twee beste vriendinnen lazen mee. Toen het boek af was zei ik: 'Nu is het klaar. Nu hoeven we het er niet meer over te hebben.' Waarop mijn vriendin antwoordde: 'San, we gaan het er ons hele leven nog over hebben. We blijven altijd praten.' Dat zijn wijze woorden, want zo is het."

Sanneke hoopt andere mensen te inspireren met haar boek. "Ik wil laten zien dat je zelfs als je het ergste overkomt, nog de kracht kunt vinden om door te gaan. Ik heb het ook geschreven voor mijn twee kinderen van twee en vier jaar. Ze weten dat opa en oma niet meer leven. Ik laat ze soms foto's van hen zien. Later, als ze ouder zijn, kunnen zij in mijn boek lezen hoe het precies zat. Ik heb dit verhaal ook opgeschreven om instanties bewust te maken van hoe ik het heb ervaren. Ik zou wel wat meer menselijkheid in het systeem willen zien. In de gevangenis, maar ook bij de politie. De huiszoeking heb ik bijvoorbeeld als heel naar ervaren. We moesten halsoverkop onze spullen pakken en werden als kinderen aan ons lot overgelaten. Toen wist ik ook nog niet dat dit gebeurde, omdat mijn vader verdachte was. Ik herinner me dat een agent zei dat hij onze geitjes en katten wel eten zou geven. Dit soort kleine menselijke dingen doen ertoe op zo'n moment."

Het is inmiddels zeventien jaar geleden. Sanneke leeft al bijna net zo lang met als zonder haar moeder. "Die rugzak draag ik mee. Ik kan hem vullen met stenen of met veren. Daarmee bedoel ik dat je het niet zwaarder moet maken dan het al is. Ik kijk vooral naar wat ik wel heb. Een leuke man en twee prachtige kinderen, een huis in Uden, een baan waar ik mijn ei in kwijt kan, een sterke band met mijn broertje en lieve vrienden om me heen. Ik maak iets van mijn leven, ondanks alles." ♥

Dit gebeurt alleen in films. Mijn gevecht nadat mijn vader mijn moeder vermoordde van Sanneke Langendoen, € 24,99 Uitgeverij GrowingStories

